

Maandag 24 December 1917.

Gisteren namiddag om 1 uur is de keizer in Gent aangekomen. Enkele straten en openbare plaatsen waren met soldaten afgezet, ontoegankelijk voor het publiek. Hij had een gevolg van tien autos en bezocht de hoofdkerk van St. Baafs, de ruïnen van St. Baafs abdij en het Gravenkasteel. Om 5 uur vertrok hij weder. Hij kwam van het fransch front, waar hij wapenschouw genomen en bemoedigende aanspraken gehouden had.

De sneeuw heeft hare intrede gedaan: hagelblank bedekt zij alles met een linnen van puurheid — in wrange kritiek van al het onzuivere van den huidigen tijd.

Het was verleden nacht zoo hel bijna als dag, met nagenoeg volle maan, met haar eigenaardig spookachtige klaarte, die vlakten verlicht maar nergens in doordringt. Vliegers zijn niet opgekomen. Er heerschte die luisterende stilte, welke zoo goed in harmonie is met het sneeuwkleed van de wereld bij koude vriesnachten en de feestelijke gemoedsstemming van het Kerstgetij. Een stemming, die allengs in somberheid wegzinken zal op Nieuwjaarsavond, bij 't herdenken aan al de schrikkelikheden der twaalf maanden, die vervlogen zijn en de dreigementen van de onheilspellende toekomst.

Terwijl ik dit schrijf, snort het noodsignaal — de onheilspellende sirene — vliegers in het zicht... binnen eenige minuten luchtgevechten, bommen, dooden en gekwetsten... helaas!

Verleden week zijn er herhaaldelijk aanvallen gepleegd: om 9 uur 's avonds, om kwart voor 3 in den morgen. Wij storen er ons niet meer aan. Later hooren wij van een klooster, thans in 't gebruik van de bezetting, dat half stuk is geslagen, van een Feldwebel, die op den Kortrijkschen Steenweg in de lucht stond te kijken en na een geduchten slag mordsdood op den grond viel. Dergelijk nieuws is ons dagelijksch geestesbrood. Wij krijgen er geen verkwikkelijk meer.

De opgeëischten lijden veel aan ontberingen en onbeschofte handelwijze. Vooral de Italianen. Ze krijgen schier geen eten — of ze betaald worden... vergat ik te vragen — maar honger hebben ze. Begeerig kijken ze naar degenen, wien het gegund is zich te kunnen verzadigen en vragen in een onverstaanbare zinsnede, waarin het woord "pane, pane," steeds voorkomt, om iets te krijgen.

Hoe dankbaar-blijde zijn ze voor een brok!

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)